Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

4 октомври 2024 година*

„Преюдициално запитване — Защита на личните данни — Регламент (ЕС) 2016/679 — Член 82, параграф 1 — Право на обезщетение и отговорност за причинени вреди — Незаконосъобразно обработване на данни — Нарушаване на правото на защита на личните данни — Понятието „вреда“ — Обезщетение за нематериални вреди под формата на извинение — Допустимост — Принцип на ефективност — Преценка на формата и размера на обезщетението — Евентуално отчитане на отношението и мотивацията на администратора“

По дело C-507/23

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд, Латвия) с акт от 7 август 2023 г., постъпил в Съда на 8 август 2023 г., в рамките на производство по дело

A

срещу

Patērētāju tiesību aizsardzības centrs,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: N. Piçarra, председател на състава, N. Jääskinen (докладчик) и M. Gavalec, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за латвийското правителство, от J. Davidoviča и K. Pommere, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Bouchagiar, H. Kranenborg и I. Naglis, в качеството на представители,

* Език на производството: латвийски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между A и Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (Център за защита на правата на потребителите, Латвия) (наричан по-нататък „PTAC“) относно обезщетение за нематериални вреди, които жалбоподателят в главното производство твърди, че е претърпял в резултат на обработване от PTAC на някои негови лични данни без негово разрешение.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 1, 75, 85, 146 и 148 от ОРЗД гласят следното:

(1) Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и член 16, параграф 1 от [ДФЕС] предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни.

[…]

(75) Рискът за правата и свободите на физическите лица, с различна вероятност и тежест, може да произтича от обработване на лични данни, което би могло да доведе до физически, материални или нематериални вреди, по-специално: когато обработването може да породи […] накърняване на репутацията, […] или други значителни икономически или социални неблагоприятни последствия; или когато субектите на данни могат да бъдат лишени от свои права и свободи или от упражняване на контрол върху своите лични данни; […]

[…]

(85) Нарушаването на сигурността на лични данни може, ако не бъде овладяно по подходящ и навременен начин, да доведе до физически, материални или нематериални вреди за физическите лица, като загуба на контрол върху личните им данни или ограничаване на правата им, […] накърняване на репутацията, […] или други значителни икономически или социални неблагоприятни последствия […]

[…]

(146) Администраторът или обработващият лични данни следва да обезщетят всички вреди, които дадено лице може да претърпи в резултат на обработване на данни, което нарушава настоящия регламент. […] Понятието „вреда“ следва да се тълкува в по-широк смисъл в контекста на съдебната практика на Съда по начин, който отразява напълно целите на настоящия регламент. Това не засяга евентуални искове за вреди, произтичащи от нарушаване на други правила на правото на Съюза или правото на държава членка. […] Субектите на данни следва да получат пълно и действително обезщетение за претърпените от тях вреди. […]

[…]

(148) За да се укрепи прилагането на правилата на настоящия регламент […] при нарушение на регламента следва да се налагат санкции, включително административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“. […] Следва обаче да се отдаде надлежно внимание на естеството, тежестта и продължителността на нарушението, умишления характер на нарушението, действията за смекчаване на последиците от претърпените вреди, степента на отговорност […] и всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори. […]“.

4 Член 1 от този регламент, озаглавен „Предмет и цели“, предвижда в параграф 2:

„С настоящия регламент се защитават основни права и свободи на физическите лица, и по-специално тяхното право на защита на личните данни“.

5 Член 4 от посочения регламент е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

1) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); […]

[…]

7) „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; […]

[…]

12) „нарушение на сигурността на лични данни“ означава нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин;

[…]“.

6 Член 6 от същия регламент, озаглавен „Законосъобразност на обработването“, предвижда в параграф 1, че обработването на лични данни е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от изброените в него условия.

7 В глава VIII от ОРЗД, която е със заглавие „Средства за правна защита, отговорност за причинени вреди и санкции“, съдържа членове 77—84 от този регламент.

8 Член 82 от този регламент, озаглавен „Право на обезщетение и отговорност за причинени вреди“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди.

2. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава настоящия регламент. […]“.

9 Член 83 от този регламент, озаглавен „Общи условия за налагане на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“, предвижда в параграф 2:

„[…] Когато се взема решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и се определя нейният размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат следните елементи:

а) естеството, тежестта и продължителността на нарушението, като се взема предвид естеството, обхватът или целта на съответното обработване, както и броят на засегнатите субекти на данни и степента на причинената им вреда;

б) дали нарушението е извършено умишлено или по небрежност;

в) действията, предприети от администратора или обработващия лични данни за смекчаване на последиците от вредите, претърпени от субектите на данни;

[…]

к) всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори, приложими към обстоятелствата по случая, като пряко или косвено реализирани финансови ползи или избегнати загуби вследствие на нарушението“.

10 Член 84 от Регламента, озаглавен „Санкции“, гласи в параграф 1:

„Държавите членки определят правила за други санкции, приложими за нарушения на настоящия регламент по-специално за нарушения, които не подлежат на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ съгласно член 83, и вземат всички необходими мерки за гарантиране на тяхното прилагане. Тези санкции са ефективни, пропорционални и възпиращи“.

Латвийското право

11 Член 14 от Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likums (Закон за обезщетяване на вреди, причинени от държавните органи) от 2 юни 2005 г. (Latvijas Vēstnesis, 2005 г., бр. 96), в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „Законът от 2005 г.“), е озаглавен „Определяне на нематериалните вреди“ и предвижда:

„1. Задължението за поправяне на нематериални вреди се определя въз основа на значимостта на нарушените права и защитените от закона интереси, както и от тежестта на извършеното нарушение, като се вземат предвид фактическите и правните основания на акта на съответния орган, поведението и съотговорността на увреденото лице, както и други свързани с конкретния случай обстоятелства.

2. Нематериалните вреди се поправят чрез възстановяване на положението, съществувало преди настъпването на вредите, а при пълна или частична невъзможност или когато тази мярка е неподходяща — чрез извинение или заплащане на справедливо обезщетение.

3. Ако съответният орган или съд, след преценка на обстоятелствата в конкретния случай приеме, че нарушението на правата или защитените от закона интереси на дадено лице не е тежко, писменото или публичното извинение може да бъде самостоятелно или допълнително обезщетение за нематериалните вреди.

4. Максималният размер на обезщетението за нематериални вреди е 7 000 евро. При причиняване на значителни нематериални вреди максималният размер на обезщетението може да достигне 10 000 евро; независимо от горното, в случай на вреда за живота или особено тежка вреда за здравето, максималният размер на обезщетението може да достигне 30 000 евро“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

12 Жалбоподателят в главното производство е известен в Латвия като журналист и експерт в автомобилния сектор.

13 В рамките на кампания, насочена към повишаване на осведомеността на потребителите относно рисковете, свързани с покупката на употребявано превозно средство, PTAC излъчва на няколко уебсайта видеозапис, който по-специално представя герой, който имитира жалбоподателя в главното производство, без последният да е дал съгласието си за това.

14 Въпреки изразеното от него възражение срещу създаването и разпространението на този видеозапис, той остава достъпен онлайн. Освен това PTAC отхвърля изричните му искания за спиране на това разпространение и за поправяне на вредите за накърняване на доброто му име.

15 Тогава жалбоподателят в главното производство сезира Administratīvā rajona tiesa (Районен административен съд, Латвия) с искане, от една страна, да се установи незаконосъобразността на действията на PTAC, състоящи се в използване и разпространение на личните му данни без разрешение, и от друга страна, да му бъде

присъдено обезщетение за нематериални вреди под формата на извинение и обезщетение в размер на 2 000 EUR. След като обявява тези действия за незаконосъобразни, посоченият съд разпорежда на PTAC да ги прекрати и да се извини публично на жалбоподателя, както и да му изплати обезщетение в размер на 100 EUR за претърпените нематериални вреди.

16 С решение от 20 май 2023 г. Administratīvā apgabaltiesa (Окръжен административен съд, Латвия), като въззивна инстанция, потвърждава незаконосъобразността на обработването на лични данни, извършено от PTAC на основание член 6 от ОРЗД, и разпорежда преустановяването на това поведение, както и публикуването на извинения на уебсайтовете, разпространяващи видеозаписа, в приложение на член 14 от Закона от 2005 г. Този съд обаче отхвърля искането за парично обезщетение за нематериалните вреди, претърпени от жалбоподателя в главното производство. В това отношение той по-специално приема, че извършеното нарушение не е тежко, тъй като целта на видеото е да се изпълни задача от обществен интерес, а не да се навреди на доброто име, честта и достойнството на жалбоподателя. Освен това според него това нарушение се дължи на факта, че PTAC е тълкувал неправилно сложни по естеството си законови разпоредби.

17 В касационната си жалба до Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд, Латвия), който е запитващата юрисдикция по настоящото дело, жалбоподателят в главното производство оспорва това решение в частта, в която му е отказано парично обезщетение за нематериалните вреди. Той изтъква по същество, че въззивният съд е допуснал грешка при преценката на тежестта на нарушението на правата му и при оценката на произтичащите от него вреди. Той твърди също, че обезщетението под формата на извинение не е нито справедливо, нито подходящо с оглед на член 82 от ОРЗД.

18 На първо място, с оглед на решение от 4 май 2023 г., Österreichische Post (Нематериални вреди, свързани с обработването на лични данни) (C-300/21, наричано по-нататък „решението Österreichische Post“, EU:C:2023:370) запитващата юрисдикция счита, че член 82 от ОРЗД не позволява да се присъди обезщетение за нарушение на този регламент, без предварително да се установи вредата, причинена от това нарушение. Според нея в случая въззивният съд е нарушил член 82, като е присъдил такова обезщетение, без да е установил накърняване на доброто име, честта и достойнството на жалбоподателя в главното производство. В този контекст посочената юрисдикция иска да се установи дали с оглед на член 1, параграф 2 и на съображения 75, 85 и 146 от ОРЗД, само по себе си незаконосъобразното обработване на лични данни може да представлява нарушение на основното право на защита на тези данни, гарантирано в член 8, параграф 1 от Хартата, и следователно да представлява „вреда“ по смисъла на посочения член 82, включително когато не е доказано никакво накърняване на доброто име, честта или достойнството на субекта на данни.

19 На второ място, запитващата юрисдикция поставя въпроса за подходящото обезщетение за нематериални вреди на основание член 82, параграф 1 от ОРЗД, както е тълкуван в решение от 4 май 2023 г., Österreichische Post (C-300/21, EU:C:2023:370). Тя иска да установи дали задължението за поднасяне на извинения на увреденото лице, което съгласно латвийското право може да представлява самостоятелна или допълнителна форма на обезщетение, може в определени случаи да се счита за достатъчно обезщетение с оглед на член 82, параграф 1.

20 На трето и последно място, с оглед на точка 58 от това решение тази юрисдикция иска да се установи дали при преценката на формата и размера на дължимото на това основание обезщетение член 82, параграф 1 от ОРЗД позволява да се вземат предвид обстоятелства, които съпътстват или дори обосновават действията на извършителя на нарушението на разпоредбите на този регламент.

21 При тези обстоятелства Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 82, параграф 1 от [ОРЗД] да се тълкува в смисъл, че като нарушение на този регламент, незаконосъобразното обработване на лични данни може само по себе си да представлява необосновано засягане на субективното право на защита на личните данни на дадено лице, както и вреда, причинена на това лице?

2) Трябва ли член 82, параграф 1 от [ОРЗД] да се тълкува в смисъл, че допуска в случаите, когато не съществува възможност да се възстанови положението, съществувало преди причиняването на вредата, като единствено обезщетение за нематериалните вреди да бъде наложено задължението за извинение?

3) Трябва ли член 82, параграф 1 от [ОРЗД] да се тълкува в смисъл, че допуска обстоятелствата, свързани с отношението и мотивацията на обработващия лични данни (например, необходимостта от изпълнение на задача от обществен интерес, липсата на намерение за увреждане или затрудненията при разбирането на правната уредба) да обосновават определянето на занижено обезщетение за съответната вреда?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 82, параграф 1 от ОРЗД във връзка с член 8, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че нарушението на разпоредбите на този регламент само по себе си е достатъчно, за да представлява „вреда“ по смисъла на член 82, параграф 1.

23 Съгласно член 82, параграф 1 от ОРЗД „[в]сяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди“.

24 Съдът многократно е тълкувал член 82, параграф 1 в смисъл, че самото нарушение на разпоредбите на този регламент не е достатъчно, за да обоснове право на обезщетение на това основание, защото наличието на материални или нематериални „вреди“, които са били „нанесени“, е едно от условията за правото на обезщетение, предвидено в тази разпоредба, както и наличието на нарушение на този регламент и на причинно-следствена връзка между тези вреди и това нарушение, като тези три условия са кумулативни. Така лицето, което иска обезщетение за нематериални вреди на основание на посочената разпоредба, е длъжно да докаже не само нарушението на същия регламент, но и че това нарушение действително му е причинило такива вреди (вж. в този смисъл решения от 4 май 2023 г.,

Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 32, 33, 42 и 50, от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 41 и 42, и от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 22, 24, 25 и 27).

25 Тъй като тези три кумулативни условия са необходими и достатъчни, за да възникне право на обезщетение по смисъла на член 82, параграф 1 от ОРЗД (решение от 14 декември 2023 г., Gemeinde Ummendorf, C-456/22, EU:C:2023:988, т. 14), това право не може да зависи от допълнителното доказване, че субектът на данни, както е определен в член 4, точка 1 от този регламент, е претърпял необосновано накърняване на правния интерес, който същият регламент цели да защити, а именно правото на такъв субект на защита на личните му данни.

26 Освен това Съдът подчертава, че макар разпоредбата на ОРЗД, предмет на нарушение, да предоставя права на физическите лица, такова нарушение само по себе си не може да представлява „нематериална вреда“ по смисъла на този регламент и да обоснове право на обезщетение на това основание, тъй като посоченият регламент изисква да са изпълнени и останалите две условия, припомнени в точка 24 от настоящото решение (вж. в този смисъл решение от 11 април 2024 г., juris, C-741/21, EU:C:2024:288, т. 40).

27 Това тълкуване на член 82, параграф 1 от ОРЗД се потвърждава от съображения 75, 85 и 146 от този регламент. Всъщност от тези съображения следва, първо, че настъпването на вреди при незаконосъобразно обработване на лични данни е само потенциална, а не автоматична последица от такова обработване, второ, че нарушение на ОРЗД не води непременно до вреди, и трето, че трябва да съществува причинно-следствена връзка между разглежданото нарушение и нанесените на субекта на данни вреди, за да се обоснове право на обезщетение (вж. в този смисъл решение от 4 май 2023 г., Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 37).

28 Така посоченото тълкуване може да гарантира защитата на личните данни като основно право, закрепено в член 8, параграф 1 от Хартата, към който препраща съображение 1 от ОРЗД.

29 С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 82, параграф 1 от ОРЗД във връзка с член 8, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че нарушението на разпоредби от този регламент само по себе си не е достатъчно, за да представлява „вреда“ по смисъла на член 82, параграф 1.

По втория въпрос

30 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 82, параграф 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че поднасянето на извинение може да представлява подходящо обезщетение за нематериални вреди на основание на тази разпоредба, по-специално когато е невъзможно да се възстанови положението, съществувало преди настъпването на вредата.

31 Съгласно постоянната съдебна практика, когато в правото на Съюза няма правила в съответната област, по силата на принципа на процесуалната автономия във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се уредят процесуалните аспекти на съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата на страните в процеса, при условие все пак в случаите, обхванати от правото на Съюза, тези правила да

не са по-неблагоприятни от правилата, които уреждат подобни вътрешноправни положения (принцип на равностойност), и да не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективност) (решения от 4 май 2023 г., Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 53, и от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 32).

32 В случая, тъй като ОРЗД не съдържа разпоредба, която да определя правилата за оценка на обезщетението, дължимо на основание на закрепеното в член 82 от този регламент право на обезщетение, за тази цел националните съдилища трябва да прилагат вътрешните правила на всяка държава членка относно обхвата на паричното обезщетение, при условие че се спазват принципите на равностойност и ефективност на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 4 май 2023 г., Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 54 и 59, от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 27 и 33, и от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 40).

33 В това отношение, що се отнася до спазването на принципа на равностойност, Съдът не разполага с никакви данни, от които да е видно, че посоченият принцип би могъл да има конкретно отражение в настоящия спор по главното производство.

34 Що се отнася до спазването на принципа на ефективност, само и единствено компенсаторната функция на предвиденото в член 82 от ОРЗД право на обезщетение предполага, че критериите за изчисляване на дължимото на основание на този член обезщетение трябва да се определят във вътрешния правен ред на всяка държава членка, при условие че това обезщетение е пълно и действително, без да е необходимо за целите на такова пълно обезщетяване да се налага изплащането на наказателно обезщетение (вж. в този смисъл решения от 4 май 2023 г., Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 57 и 58, от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 23 и 43, и от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 42).

35 Освен това Съдът приема, че при липса на достатъчно тежест на претърпяната от субекта на данни вреда, националният съд може да я обезщети като му присъди минимално обезщетение, при условие че ниският размер на така присъденото обезщетение може да компенсира изцяло тази вреда, което запитващата юрисдикция следва да провери (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 46).

36 Също така член 82, параграф 1 от ОРЗД допуска поднасянето на извинение да представлява самостоятелно или допълнително обезщетение за нематериални вреди, както предвижда в случая член 14 от Закона от 2005 г., при условие че тази форма на обезщетяване е съобразена с посочените принципи на равностойност и ефективност, по-специално доколкото трябва да позволи пълното поправяне на действителните нематериални вреди, претърпени в резултат на нарушението на този регламент, което сезираната национална юрисдикция следва да провери с оглед на обстоятелствата във всеки конкретен случай.

37 С оглед на изложените по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 82, параграф 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че поднасянето на извинение може да представлява подходящо обезщетение за нематериални вреди на основание на тази

разпоредба, по-специално когато е невъзможно да се възстанови положението, съществувало преди настъпването на вредата, при условие че тази форма на обезщетяване може да компенсира изцяло претърпяната от субекта на данни вреда.

По третия въпрос

38 С третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 82, параграф 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможността отношението и мотивацията на администратора да бъдат взети предвид с цел евентуално да се предостави на субекта на данни обезщетение в размер, по-нисък от този на действително претърпените от него вреди.

39 На първо място, от член 83 във връзка със съображение 148 от ОРЗД следва, че за да се определи дали трябва да се наложи административна глоба и да се определи нейният размер, следва да се вземат предвид по-специално критерии, свързани с отношението и мотивацията на администратора като „утежняващи или смекчаващи фактори“. За сметка на това тези критерии не са посочени в член 82 от този регламент, нито впрочем в съображение 146 от него, което се отнася конкретно до правото на обезщетение по член 82.

40 Липсата на позоваване на такива критерии се обосновава с факта, че член 82 от ОРЗД изпълнява само компенсаторна функция, тъй като обезщетение, по-специално парично, основано на посочения член 82, трябва да позволява да се компенсират изцяло претърпените вреди, за разлика от други разпоредби на този регламент, които също се съдържат в глава VIII от него, а именно членове 83 и 84 от него, които от своя страна имат предимно наказателна цел, тъй като позволяват налагането на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“, както и на други санкции (вж. в този смисъл решения от 4 май 2023 г., Österreichische Post, C-300/21, EU:C:2023:370, т. 38 и 40, и от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 22).

41 Така поради различната формулировка и цели на член 82 във връзка със съображение 146 от ОРЗД и на член 83 във връзка със съображение 148 от този регламент, не може да се приеме, че критериите за изчисляване, залегнали конкретно в член 83, са приложими mutatis mutandis в рамките на посочения член 82 (решение от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 43 и цитираната съдебна практика). Тази констатация важи по-специално за изчисляването на размера на обезщетението за вреди, дължимо на основание на посочения член 82 (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 39 и 44), както и по-общо за определянето на формата, парична или друга форма, и равнището на такова обезщетение.

42 На второ място, само и единствено компенсаторната функция на правото на обезщетение, предвидено в член 82, параграф 1 от ОРЗД, не допуска за целите на обезщетяването на вредата на основание на посочената разпоредба да се вземат предвид тежестта и евентуално умишленият характер на извършеното от администратора нарушение на този регламент (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2024 г., Scalable Capital, C-182/22 и C-189/22, EU:C:2024:531, т. 28—30).

43 Като се има предвид, че това право на обезщетение изпълнява само компенсаторна, а не наказателна функция, тежестта на такова нарушение не може да повлияе върху размера на обезщетението, присъждано на основание член 82, параграф 1, и този размер не може да бъде определен на равнище, което надхвърля пълното обезщетяване на вредите (вж. в този

смисъл решение от 20 юни 2024 г., PS (Грешен адрес), C-590/22, EU:C:2024:536, т. 41 и цитираната съдебна практика). При определянето на размера на такова парично обезщетение трябва да се вземат предвид само действително претърпените от субекта на данни вреди (вж. в този смисъл решение от 11 април 2024 г., juris, C-741/21, EU:C:2024:288, т. 64).

44 Освен това би било в нарушение на само и единствено компенсаторната функция на посочения член 82, параграф 1, ако отношението и мотивацията на администратора се вземат предвид, за да се определи формата на обезщетението, предоставено на основание на тази разпоредба, или за да се присъди обезщетение в размер, който е „по-нисък“ от пълното обезщетение за претърпените от субекта на данни вреди, както смята запитващата юрисдикция по настоящото дело.

45 С оглед на изложените по-горе съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 82, параграф 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска възможността отношението и мотивацията на администратора да бъдат взети предвид с цел евентуално да се предостави на субекта на данни обезщетение в размер, по-нисък от този на действително претърпените от него вреди.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

1) **Член 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) във връзка с член 8, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз**

   трябва да се тълкува в смисъл, че

   нарушението на разпоредби от този регламент само по себе си не е достатъчно, за да представлява „вреда“ по смисъла на член 82, параграф 1.

2) **Член 82, параграф 1 от Регламент 2016/679**

   трябва да се тълкува в смисъл, че

   поднасянето на извинение може да представлява подходящо обезщетение за нематериални вреди на основание на тази разпоредба, по-специално когато е невъзможно да се възстанови положението, съществувало преди настъпването на вредата, при условие че тази форма на обезщетяване може да компенсира изцяло претърпяната от субекта на данни вреда.

3) Член 82, параграф 1 от Регламент 2016/679

трябва да се тълкува в смисъл, че

не допуска възможността отношението и мотивацията на администратора да бъдат взети предвид с цел евентуално да се предостави на субекта на данни обезщетение в размер, по-нисък от този на действително претърпените от него вреди.

Подписи